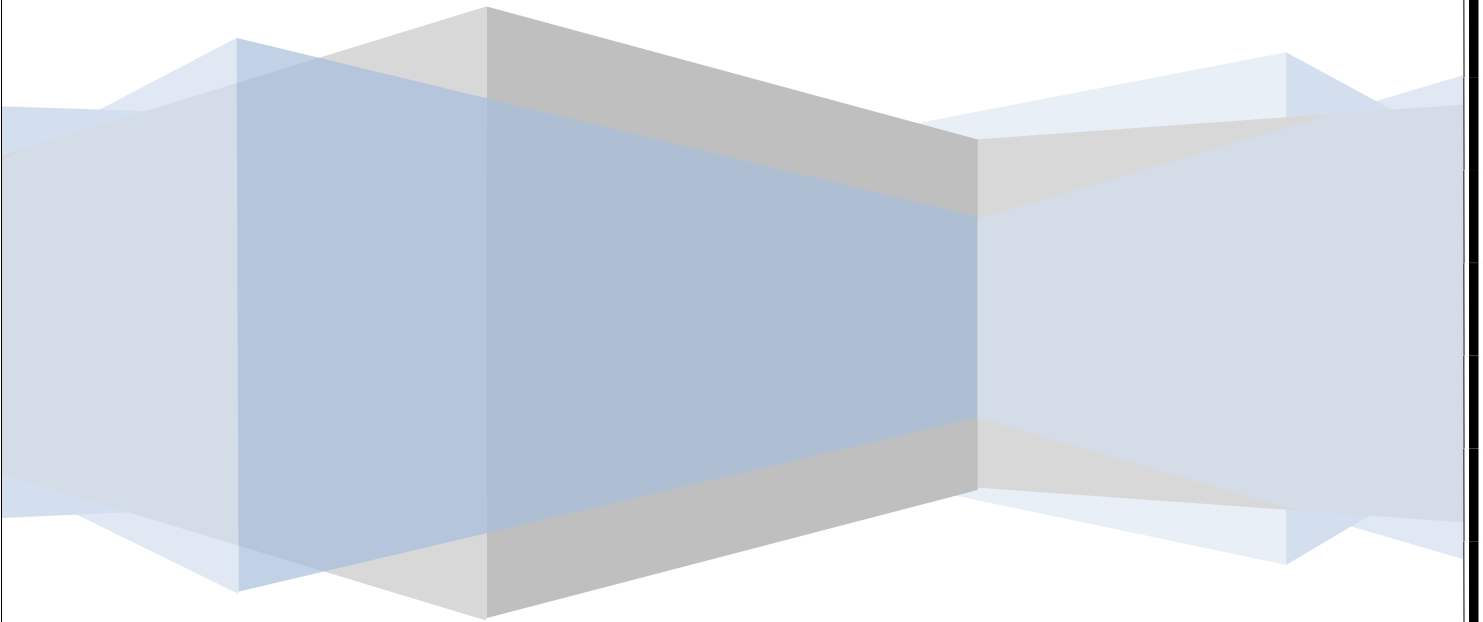

MEZHEP TAASSUPÇULUĞU

MEZHEP TAASSUPÇULUĞU...

"Eğer doğru iseniz, haydi bakalım getirin delilinizi."

[Bakara, 2/111]

İmam Şenkîî Şöyle Demiştir:

"Sahabilerin we Kendilerine Hayırla Şahitlik Edilen Diğer Nesillerin Karşı Çıktığı Bu Tür Taklit, Bütün Ulemanın Bir Kısmını Değil De Muayyen Bir Şahsı Taklittir. Bu Tür Taklit Hakkında Kitab we Sünnet'te Hiç Bir Delil Gelmemiştir, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in Ashabından we Hayırla Yad Edilen İlk Üç Nesilden Hiç Kimse Bu Taklidi Kabul Etmemiştir. Allah Hepsine Rahmet Etsin. Bu Müçtehit İmamların Görüşlerine De Aykırıdır. Onlardan Hiç Kimse, Bütün Müslüman Âlimlerden Diğerlerini Bırakıp Da Muayyen Bir Şahsın Görüşü Üzerinde Donup Kalmayı Kabul Etmemiştir. Muayyen Bir Âlimin Taklid Edilmesi Dördüncü Asrın Bid'atlerindendir. Bunun Akisini İddia Eden, Bize İlk Üç Asırdan Muayyen Bir Şahsın Mezhebine Bağlanan Tek Bir Şahıs Göstersin. Bunu Hiç Bir Zaman Yapamayacak, Çünkü Kesinlikle Böyle Bir Şey Olmamıştır."

[Edvâu'l-Beyan, 4/388-389]

Mezheb İmamlarının Mezheb Taassubçularına Reddiyesi!...

Kur'an we Sünnet'e Tabi Olmak, Mezheblere Değil!...

1- İmam Ebû Hanife (Rahimehullah);

"Hadis sahih olduğunda, benim mezhebim odur."

[İbn Abidin, Hâşiye (1/63), Resmu'l-Mufti (1/4); el-Fellâni, İkazu'l-Himem (sf: 62)]

"Bir kimsenin nereden aldığımızı bilmeden bizim sözümüzü alması (onunla amel etmesi) helal olmaz."

[İbn Abdilberr, el-İntika Fi Fedaili's-Selaseti'l-Eimmeti'l-Fukaha, sf: 145; İbn Kayyım İlamu'l-Muvakkîn (2/309); İbn Abidin, Haşiye (6/293), Resmu'l-Mufti (sf: 29, 32) Şarani, el-Mizan, 1/55]

"Benim delilimi bilmeyen bir kimsenin sözlerimle fetva vermesi haramdır." "Çünkü biz beşeriz. Bugün bir söz söyler, yarın ondan geri dönebiliriz."

[Abbas ed-Dûrî, Tarihu İbn Main, (6/77/1)]

"Dikkatini çekerim ey Yakub (Ebû Yusuf)! Sakın ola ki, benden duyduğun her şeyi yazayım deme. Çünkü ben bugün bir kanaat bildirir, yarın ondan vazgeçebilirim. Yarın da bir kanaat bildirir, öbür gün vazgeçebilirim."

[Abbas ed-Dûrî, Tarihu İbn Main, (6/77/1)]

"Allah'ın Kitabı'na ve Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Hadislerine muhalif bir söz söylersem, sözümü terk edin."

[el-Fellâni, el-İkaz, sf: 50]

2- İmam Malik b. Enes (Rahimehullah);

"Ben bir beşerim, isabet eder, hata da ederim. Benim görüşlerime bakın; Kitap ve Sünnet'e uyanları alın, Kitap ve Sünnet'e uymayanların hepsini terkedin."

[İbn Abdilberr, el-Câmi (2/32); İbn Hazm, Usulu'l-Ahkam (6/149)]

"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dışında her insanın sözlerinin bir kısmı alınıp, bir kısmı terk edilebilir. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ise müstesnadır."

[İbn Abdilhadi, İrsâdû's-Salik, (1/227)]

"İbn Vehb diyor ki: İmam Malik'e, abdest alırken ayak parmaklarının arasını tahlil (el parmaklarıyla arasına su ulaştırma) meselesi sorulduğunda şöyle dediğini duydum: "Bunu yapmak vacip değildir." İnsanlar gidinceye kadar sustum. Sonra ona dedim ki: "Bu hususta elimizde varid olan bir sünnet var." Dedi ki: "Nedir bu?" Dedim ki: "Bize Leys b. Sa'd, İbn Lehia ve Amr b. Haris anlattı ki, Yezid b. Amr el-Meafirî'den, (O da) Ebû Abdurrahman el-Habelî'den, (O da) el-Mustevrid b. Şeddad el-Kureşî'den dedi ki: Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in serçe parmağıyla ayak parmaklarının arasını ovaladığını gördüm." Dedi ki: "Bu güzel bir hadistir, Şimdiye kadar da duymuş değilim." Sonraları bu mesele tekrar sorulduğunda, insanlara böyle yapmalarını emrettiğini gördüm."

[İbn Ebi Hatim, el-Cerh ve't-Tadil, sf: 31, 32; Beyhaki (1/81)]

3- İmam Şafiî (Rahimehullah);

"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetlerinden bazılarının ulaşmadığı veya kaybolmadığı hiç kimse yoktur. Söylediğim her söz ve koyduğum her asıl, şayet Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in bir sünnetiyle aykırılık arz ediyorsa, uyulacak Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözüdür. O ayrıca benim de sözümüdür."

[İbn Asakir, Tarih-u Dımeşk (15/1/3); İlâmu'l-Muvakkiîn (2/363-364); el-Fullani, el-İkâz, sf: 100]

"Müslümanlar, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünneti ortaya çıktıktan sonra, bir kimsenin o sünneti başka birinin sözü için terk etmesinin helal olmayacağı hususunda icma etmişlerdir."

[İbn Kayyım, İlâmu'l-Muvakkiîn, 2/361; el-Fellani, el-İkaz, sf: 68]

"Kitaplarımda Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetine muhalif birşey bulursanız, Rasûlullah'ın sünnetiyle amel edin benim sözlerimi terk edin."

[el-Heravi, Zemmu'l-Kelam, 3/47/1; Hatib, el-İhticac Bi'ş-Şafii,

8/2; İbn Asakir, 15/9/1; Nevevi, el-Mecmu', 1/63]

"Ona tâbi olun ve başka hiç kimsenin sözüne iltifat etmeyin."

[Ebu Nuaym, el-Hilye (9/107)]

"Hadis sahih olduğunda benim mezhebim o hadistir."

[Şa'rani (1/57); Nevevi, el-Mecmu', 1/63]

"Sizler hadisleri ve ricali benden daha iyi bilirsiniz. Eğer hadis sahih olursa onu bana da söyleyin. Kufeliler, Basralılar ve Şamlılar rivayet etsin farketmez, eğer sahih ise ben onlara giderim."

[İbn Ebi Hatim, Adabu's-Şafii (sf: 94-95); Ebu Nuaym, el-Hilye (9/106); Hatib, el-İhticac Bi's-Şafii (1/8)]

"Nakil ehline göre (hadis âlimleri), hakkında Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den sahih hadis bulunan her meselede muhalif görüşlerimden hayatımda da, öldükten sonra da vazgeçmişimdir."

[Ebu Nuaym, el-Hilye 9/107; İbn Kayyım, İ'lamu'l-Muvakkiin 2/363]

"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den sahih bir hadis olduğu halde benim ona muhalif bir söz söylediğimi görürseniz, bilin ki, aklım başımdan gitmiştir."

[İbn Ebi Hatim, Adabu's-Şafii, sf: 93; Ebu Nuaym, el-Hilye (9/106)]

"Ben bir söz söyler de, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözüme muhalif sahih bir hadisi varsa, Rasûlullah'ın hadisi (amel etmekte) evladır, beni taklid etmeyin."

[İbn Asakir (2/9/15); İbn Ebi Hatim, Adabu's-Şafii, sf: 93]

"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'den gelen her hadis benim sözümdür, benden duymamış olsanız bile!..."

[İbn Ebi Hatim, Adabu's-Şafii, sf: 93-94]

4- İmam Ahmed b. Hanbel (Rahimehullah);

"Beni taklid etmeyin, Malik'i de, Şafîî'yi de, Evzaî ve Sevrî'yi de taklid etmeyin. Onlar nereden aldılarsa siz de oradan alın."

[İbnu'l-Kayyım, İ'lam, 2/302]

"İttiba, kişinin, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e ve sahâbîlere tâbi olmasıdır. Ancak tabîinden sonra kişi muhayyerdir."

[Ebu Davud, Mesailu'l-İmam Ahmed, sf: 276-277]

"Evzaî'nin görüşü, Malik'in görüşü, Ebû Hanife'nin görüşü... Bunların hepsi birer görüştür. Bana göre de hepsi eGittir. Delil ise ancak rivayetler (hadisler)dir."

[İbn Abdilberr, el-Câmi, 2/149]

"Kim Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadisini reddederse, o helak olacağı bir uçurumun kenarındadır (demektir)."

[İbnu'l-Cevzi, el-Menakib, sf: 192]

TAKLİT

İmam Malik ise mezhebi taassubu yerme babında aynen şöyle diyor:

'Nebi(s.a.v)den sonra ve onun dışında istisnasız herkesin sözü alınır da terk edilir de.

(İbni Abdu'l-Ber(2/91-el-Cami)

İmam Şafii hadis âlimleri tarafından benim görüşüme aykırı bir hadis rivayet edilirse ben o görüşten sağlığımda da ölümümünden sonra da rucu ederim demiştir. (Fulani (S:104-İkazu'l-Himem)

İmam Ahmed ise sünnete bağlılık ve taklidi yerme hususunda imamların en sert ve ileri gelenlerinden idi. Bunu misallendirmek için İmam Ahmed ile İmam Ebu Davud arasında geçen konuşmayı burada nakletmek istiyorum. Ebu Davud Ahmed'e sorarak: Evzaî'ye Malikten daha fazla mı ittiba ediliyor?' Bunun üzerine İmam Ahmed: 'Beni taklit etme! Maliki,

Şafii'yi, Evzaî'yi ve Şafii'yi de taklit etme. Sen de onların aldığı kaynaktan al' demişti. (Fulani (S:l 13-İkazu'l-Hîmem)

Ebu Hanife'nin: 'Ey Yakub!(Ebu Yusuf) benden her duyduğunu yazma. Çünkü ben bu gün bir görüşü benimseyip, yarın onu terk edebilirim; yarın bir görüş benimseyip, öbür gün ise onu terk edebilirim. Demesi buna güzel bir örnektir.

İmam Tahavi'nin: 'Ancak taassup ehli veya kafası çalışmayan kimseler taklitçilik yapar' demesinin sebebi budur. (İbni Abidin (1/32-Resmu'l-Mufti)

Taklit:

1) Kendisiyle hüküm ve fetva haram olan taklit.

2) Yapılması vacip olan taklit.

3) Yapılması vacip olmayıp mubah olan taklit, şeklinde kısımlara ayrılır.

Kendisiyle hüküm ve fetva haram olan taklit, üç nevidir:

Birinci Nevi: Atalarını taklitle yetinerek, Allah'ın indirdiği vahiy den yüz çevirip, ona iltifat etmemektir.

İkinci Nevi: Taklitçinin, amel edilmeye ehil olup olmadığını bilmediği kişinin sözünü taklit etmektir.

Üçüncü Nevi: Taklitçinin, ameli hilafına hüccetin ikamesinden ve aleyhine delilin zahir olmasından sonra yaptığı taklittir.

Bunlardan, üçüncü ile birinci nevi arasındaki fark; birincisi ilim ve hüccete gücü ve imkanı olduktan sonra taklit etmesi, üçüncüsü ise kendine hüccet zahir olduktan sonra taklit etmesidir. Dolayısıyla bu yerilmeye, Allah'a ve Rasulüne asi olmaya birincisinden daha layıktır.

Allah taklidin bu üç nevini de Kitabının bir çok yerinde yemiştir.

'Onlara, Allah'ın indirdiğine uyun, denildiği zaman onlar: 'Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız' dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış İdiyseler?[12]

'Senden önce de hangi memlekete uyarıcı göndermişsek mutla ka oranın ileri gelen zenginleri: 'Babalarımızı bir inanç üzere bulduk, biz de onların izlerine uyarız' derlerdi.[13]

'Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Rasule (itaate) gelin' denildiği vakit, 'Babalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol) bize yeter' derler. Ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi? [14]

Atalarını taklitle yetinerek Allah'ın indirdiği vahiyden yüz çeviren leri yeren bu gibi ayetler Kur'anda çoktur.

Allah-u Teala, bir şeye akıl erdiremeyen ve doğru yolu bulamayan kimseleri taklit edenleri yermiş, doğru yolu bulmuş alimleri taklit edenleri ise yermemiştir; aksine '...Bilmiyorsanız zikir ehli (din alimleri) ne sorun. [15] Ayetiyle zikir ehline sormayı bile emretmiştir. Ehli zikir, ehli ilimdir. Ehli ilime sormak ise onları taklittir. Bu ayet aynı zamanda bilmeyen kişiye taklit etmesi için bir emirdir diyenlere şöyle cevap verilir:

Allah-u Teala, indirdiği vahyinden yüz çevirip, atalarını taklit edenleri yermiştir. Taklidin bu kadarı dört imamla beraber

bütün selefin haram ve yerilmesinde ittifak ettikleri şeydir.

Fakat, Allah'ın indirdiği vahye tabi olmak için bütün güç ve imkanını kullanmasına rağmen kendisine onun bir kısmı gizli kalan kimse, o meselede kendinden daha alim birini taklit etse bu kişi bu taklitten dolayı yerilmez; övülür ve aynı zamanda ecir alır. Bu hususun açıklaması taklidin vacip ve mubah kısımlarının izahatında gelecektir İnşallah.

Allah-u Teala: 'Bilmediğin bir şeyin ardına düşme. [16]buyuruyor. İleride geleceği üzere taklit alimlerin ittifakıyla ilim değildir. Allah-u teala: 'De ki: Rabb'im, ancak kötülükleri, gerek açığını gerek gizlisini; günahı ve haksız yere saldırmayı; hakkında hiç bir delil indirmedeği bir şeyi Allah'a ortak koşmayı ve Allah hakkında bilmediğiniz şeyler söylemenizi haram etmiştir. [17]

'(Ey insanlar) Rabb'inizden size indirilene uyun ve Ondan başka dostlara uymayın. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz.[18] buyurarak vahye ittibayı emrediyor.

Taklitçi, taklit ettiği kişinin sözüne muhalif bir delil açıklansa bu delilin o indirilen vahiy olduğunu dahi bilemez. Dolayısıyla o kişinin vahye muhalif olarak yaptığı taklit, vahyin gayrına ittiba etmek olduğu malumdur. Allah-u teala: 'Eğer

herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz; Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsanız onu Allah'a ve Rasulün e götürün. Bu, daha iyidir ve sonuç bakımından da daha güzeldir. [19] buyurarak ihtilaf ve anlaşmazlığı kendisinin ve Rasulünün gayrına çevirmemizi men etmiştir, bu da taklidi hükümsüz kılar.

Diğer bir ayette ise: Yoksa siz, Allah içinizden cihat eden ve Allah'tan, Rasulünden ve müminlerden başkasını kendisine sırdaş edinmeyenleri bilmeden, bırakılacağınızı mı sandınız? Allah yap tıklarınızı haber almaktadır.[20] diye buyurmuştur. Hal böyle olunca, bir adamı Allah'ın, Rasulünün ve diğer bütün imamların sözlerine tercih etmek ve o kişiyi bunların hepsinin önüne geçirmek, Allah'ın Kitabını, Rasulünün sünnetini ve ümmetin icmasını o adamın görüşüne arz etmek, eğer onlar görüşüne uygun olursa onları kabul etmek, onlardan onun görüşüne uymayanları reddetmek ve bunun için hile yönlerini araştırmak en büyük bir cürümdür.

Allah diğer bir yerde: 'Yüzleri ateşin içinde çevrildiği gün: Eyvah biz keşke Allah'a itaat etseydik, Rasule itaat etseydik, der ler.Ve derler ki: Rabb'imiz, biz önderlerimize ve büyüklerimize uyduk da bizi yoldan saptırdılar. [21] buyuruyor. Bu ayetler taklidin hükümsüz oluşunda kesin delildir.

Bu ayetlerde Allah, yoldan çıkmışları yermiştir; fakat hidayete ermiş birinin taklidini Allah'ın yermesi nerededir?

Dense şöyle denir: Bu sorunun cevabı sorunun kendi içindedir. Çünkü kul, Allah'ın Rasulullah' a indirdiği vahye tabi olana kadar doğru yolu bulmuş olamaz. Bir kimse, Allah'ın Rasulullah'a indirdiği vahyi bilirse mühtedi olur, taklitçi olmaz. Fakat bir kimse Allah-u tealanın Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) e indirdiği vahyi bilmezse, kendi ikrarı ile bilgisiz ve yolunu bulamamış taklitçidir. Dolayısıyla taklitçi, birini taklit ederken hidayet üzere olduğunu nereden bilecektir? Bu cevap, bu bapta getirilecek her sorunun cevabıdır. Eğer onlar her meselede sadece hidayet ehlini taklit ediyor iseler, taklitlerinde onlarda hidayet üzeredir. Eğer, taklit edilen imamların dinde hidayet üzere olduğunu siz de kabul ediyorsunuz. Buna göre o imamları taklit edenler de kesin hidayet üzeredir. Çünkü taklitçiler onların peşinden gidiyorlar dese, şöyle denir: Onların, imamların peşinden gitmeleri onları taklit etme lerini iptal eder. Çünkü imamların yolu hüccete tabi olma ve taklidi yasaklamaktır. Bunu imamların kendi sözlerinden inşallah naklede ceğiz. Kim, hücceti terk ederek imamların yasakladığı ve onlardan önce Allah ve Rasulünün yasakladığını yaparsa o kimse imamların yolu üzere değildir. Bilakis o kişi, imamlara muhalif kimselerdendir.

Hüccete tabi olan, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) den başka bir şahsı imam edinmeyen, onu Kitap ve sünnet üzerine mihenk etmeyen, Kitap ve sünneti onun görüşüne arz etmeyen kimseler ancak o imamların yolu üzeredir.

İşte bu ifadeyle taklidi 'tabi olma' yerine koyan kimsenin anlayışının sakatlığı ve taklit de tabi olma gibidir şeklinde insanları vehme düşürmesi -dolayısıyla hakkı batıla karıştırması ortaya çıkmıştır. Aksine taklit ittiba etmeye muhalif bir harekettir.

Allah, Resulü ve ilim ehli taklit etmekle tabi olmanın arasını birbi rinden ayırmıştır. Çünkü tabi olmak, tabi olunan kişinin yoluna gitmek ve onun yerine getirdiği şeylerin benzerini yerine getirmektir. Tabi Olma Ve Taklit Arasındaki Fark

İbni Abdi'1-Ber 'Camiu Beyani'l-İlmi ve Fazlihi[23] isimli kitabında taklidin fesadı, onu yasaklama ve taklitle tabi olma arasındaki fark diye açtığı bapta şöyle diyor: Allah-u teala Kitabının bir çok yerinde taklidi zemmederek şöyle buyurmuştur:

'Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan gayri Rabler edindi ler. [24] Rivayet olunduğuna göre, Huzeyfe ve diğerleri bu ayeti tefsir ederlerken şöyle demişlerdir: 'Onlar, Allah'ı bırakarak haham ve ruhbanlara tapmıyorlardı, fakat onlar kendilerine tabi olanlara bir şeyi helal ve haram ediyorlar, onlara tabi olanlarda haham ve rahiplerini bu helal ve haramlarda taklit ediyorlardı. Adiy b. Hatim diyor ki: Rasulullah (saiiaiiahu aleyhi ve seiieem) e

boynumda haç olduğu halde geldi ğimde bana: 'Ya Adiy!... Bu putu boynundan at' dedi yanına yaklaştı ğimde Rasulullah (saiiaiaim aleyhi ve seiie) Tевbe Suresini okuyordu.

'Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan gayrı Rab'ler edindiler[25] ayetine kadar okumaya devam etti. Ben: Ya Rasulullah, biz onları Rabler edinmedik, dedim. Rasulullah (saiiaiahu aleyhi ve seiie): 'Bilakis, onlar size haram olan bir şeyi helal ediyor, siz de onu helal sayıyordunuz öyle değil mi?' dedi. Evet öyle yapıyorduk dedim. Rasulullah (saiiaiaim aleyhi ve sellem): 'İşte o (ameliniz) onları Rab edinmek tir ' buyurdu. [26]

Allah-u tealanın: 'Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan gayrı Rabler edindiler.[27] ayetinin tefsirinde Ebu'l-Behteri şöyle demiştir: 'Haham ve rahipleri onlara Allah'ı bırakarak kendilerine tapmalarını emretselerdi onlar, haham ve rahiplere itaat etmezlerdi. Fakat haham ve rahipler, Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal ettiler. Onlar da bu hususlara itaat ettiler. Haham ve rahiplerin bu hareketi rububiyetti.

İmam Veki şöyle dedi: 'Bize Sufyan ve A'meş birlikte Hubeyb b. Sabit'ten o da Ebu'l-Behteri'den rivayet ettiler. Huzeyfe (r) ye Allah'ın 'Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan gayrı Rabler edindiler...' ayeti hakkında onlar haham ve rahiplere tapıyorlar mıydı? Diye sorulduğunda Huzeyfe (rj: 'Hayır, haham ve rahipleri onlara helalleri haram, haramları da helal ediyorlardı. Onlar da bunlara uyarak onları helal ve haram sayıyorlardı, diye karşılık vermiştir. Aliah-u teala: 'İşte böyle senden önce de

herhangi beldeye uyarıcı gönderdiysek mutlaka o beldenin varlıklıları: 'Biz babalarımızı bir din üzere bulduk, biz de izlerine uyarız' dediler. Ben size babalarınızı üzerinde, bulduğunuz dinden daha iyisini getirmiş olsam da yine babalarınızın yolunu mu tutacaksınız?.. [28] buyurmuştur. Görüldüğü gibi babalarına uymaları onları hidayeti kabul etmekten engelledi ve şöyle bir mazereti ileri sürdüler. ..Dediler ki: Doğrusu biz sizinle gönderileni -kabul etmiyor- inkar ediyoruz. [29] işte bunlar ve benzerleri için Allah-u teala şöyle buyurmuştur: 'İşte kendilerine tabi olunanlar, tabi olanlardan uzak durdular, azabı gördüler ve aralarındaki bağlar kesildi, şöyle dediler: Ah keşke bir daha dünyaya gitmemiz mümkün olsaydı da şimdi onların bizden uzak durduğu gibi biz de onlardan uzak dursaydık. Böylece Allah onlara işledikleri bütün fiilleri hasretler (pişmanlık ve üzüntüler kaynağı) olarak gösterecektir ve onlar ateşten çıkacak da değillerdir. [30]

Müminler onlara benzemesin diye Allah-u teala ehli küfrü kınayıp şöyle buyuruyor:

Babasına ve kavmine demişti ki; Şu karşısında durup taptığınız heykeller nedir? Babalarımızı onlara tapar bulduk da onun için biz de onlara tapıyoruz dediler.[31]Ve dediler ki: Rabb'imiz, biz efendilerimize ve büyüklerimize uyduk da bizi yoldan saptırdı lar. [32]

Kur'anda bunun benzeri baba ve efendilerinin taklidini yeren ayet ler çoktur. Taklidi iptal hususunda alimler bu ayetleri delil getirdiler. Bu ayetlerin müşrikler için gelmiş olması alimlerin taklidi iptal etmek için delil getirmelerine mani olmamıştır. Çünkü teşbih (benzerlik) birinin küfrü diğerinin imanı cihetinden meydana gelmemiştir. Aksine teşbih iki taklitçi arasında taklit edilen kişiyi, hüccetsiz taklit etmeleri cihetinden meydana gelmiştir. Bu mesele şuna benzer; Şayet bir adam, bir kişiyi taklit etse ve o taklit sebebiyle küfre girse, başka bir adam da birini taklit etse ve o sebeple günaha girse ve bir başkası da dünyevi bir meselesinde birini taklit etse, ve bu taklit sebebiyle hata etse, bu taklitçilerin her biri delilsiz olarak onları taklit ettiğinden dolayı kınanır ve ayıplanır.

Çünkü onların hepsi de taklittir, ve kişiler değişse de taklitlerin hepsi birbirine benzemektedir. Allah-u teala: 'Allah bir kavmi doğru yola ilettikten sonra, sakınmaları gereken şeyleri kendilerine açık lamadıkça onları saptıracak değildir. [33] buyurmuştur.

İbni Abdi'1-Ber, devamla şöyle diyor: 'Zikrettiğimiz bütün deliller le taklit batıl olunca, teslim olunması gereken usullere teslim olmak vaciptir. Onlar da Kitap, sünnet ve manası Kitap ve sünnette bulunan icmaî delillerdir. Sonra İbni Kesir b. Abdullah b. Amr b. Avf, babası ve dedesi tariki ile rivayet ettiği hadiste Rasulullah (saiiaiiahu aleyhi ve seiieem) i şöyle derken işitmiştir: 'Ben ümmetime benden sonra üç amelden başka bir

şey için korkmam,' buyuranca sahabeler onlar nelerdir ya Rasulellah? dediler. Rasulullah (saüaiiahu aleyhi ve seiim): 'Ümmetimin üzerine korktuğum, alimin yanılması, zalimin idareciliği ve ittiba edilen nefsi hevadır, [34] buyurdu. Bu hadisin senedi ile Rasulullah aleyhi ve seiim) den şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: Size sımsıkı sarıldığınız müddetçe asla sapıtmayacağınız iki şey bırakı-yorum. Onlar; Allah 'in Kitabı ve Rasulünün sünnetidir:

Reddiye.!

Taklit Hastalığı..

Taklid, Arapça " k- l - d " harflerinden tureyen bir kelimedir. Sözlükte “kılıç kuşanmak, suyu havuzda ya da bir kaptta toplamak, bir şeyi başka bir şeyin üzerine bükme, hayvanın boynuna yular takmak veya kadının boynunakolye takmak” gibi anlamları vardır.

|İsfehani, el-Mufredat, sy. 682; Zemahşeri, Esasu'l-Belağ, sy. 678; İbn Manzur, Lisanu'l-Arab, 12/172-173; Şevkani, el-Kavlu'l-Mufid, sy. 101|

Hayvanın boynuna takılan gerdanlık, özelde onun kurbanlık olduğuna alamet olarak kabul edilmiştir. Muhtelif manalarının ortak noktası; aklın hapsedilmesi ve durgunlaştırılması, başkalarına ait inanç ve düşüncelerin bir zihne akıtılıp toplanması ve sorgulanmadan peşinden gidilmesidir.

|Şevkani, İrşadu'l-Fuhul, sy. 265|

Taklid kelimesinin kavramsal anlamı;

“Başkalarına ait söz ve fiillerin doğruluk ya da gerçekliklerini düşünüp sorgulamadan ve herhangi bir dayanak aramadan - hayvanın boynuna yular takılıp da peşinden götürüldüğü gibi-peşinden gitmek ve onları olduğu gibi kabul etmektir.”

Dini anlamda ise, "Allah'ın ve Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem'in dışında birisine tabi olmaktır. Bu ister sahabe, ister tabiun isterse herhangi bir mezhep olsun fark etmez."

|Maverdi, Şerhu Muhtasari'l-Muzeni, 1/15; Şevkani, İrsad, sy. 265|

Bir başka tarife göre Taklid;

“Bir görüşü, neye dayandığını bilmeksizin kabul etmektir.”

|Cuveyni, İçtiḥad, sy. 95|

Taklid, ilim adamlarının üzerinde ihtilaf ettiği çeşitli konularda onların görüşlerinden birisine iman etmektir.

|İbn Hazm, el-İhkam, 2/793|

Ebu Muhammed İzzeddin İbn Abdisselam, taklidin toplumda taassuba neden oluşunu şöyle ifade etmektedir: “Öteden beri Müslümanlar, meselelerini bir mezhep kaydı ve kaygısı olmaksızın, alimlere sorarlardı. Ve bu şekilde davranan hiç kimse kınanmazdı. Mezhepler ve mukallidler ortaya çıkıncaya kadar bu böyle devam etti. Dinde taklid ortaya çıkınca ardından taassup da oluştu. Bu mutaassıp mukallidler, görüşleri Kitab ve Sünnet’e uzak olsa bile, mezhep imamına tabi olmakta ve sanki bir peygambermiş gibi onu taklid etmektedirler. Oysa bu durum, haktan ayrılmanın ve doğruluktan uzaklığın bir göstergesidir.

|Kavaidu'l-Ahkam, 2/135-136|

Debusi şöyle der: “Şayet taklid ehliysen beni taklid et. Ben de akılcıyım. Eğer beni taklid edersen taklidi reddetmiş, akı yüceltmış olursun. Eğer beni taklid etmeyi reddedersen taklidin kendisini de reddetmiş olursun. Ayrıca sen, imamını taklid ederken, ya onun hak yolda olduğundan ya da batıl olduğundan dolayı taklid ediyorsun. Üçüncü ihtimal ise onun hakkında bilgi sahibi değilsin. Eğer ikinci ve üçüncü sebepten dolayı taklid ediyorsan seninle münazara edilmez. Çünkü taklid ettiği şey hakkında bilgi edinemeyecek durumda olan ya da batıl olduğunu bile bile bir yola giren insanın akı yok demektir. Akı olmayanın da dini yoktur. Şayet hak olduğu için taklid ediyorum dersen, taklid ettiğin şeyin tutarlı oluşunu delillendirecek bir kanıtın olmadan bunu da ispatlayamazsın. Zaten ispatlama gücün varsa mukallid sayılmazsın.

|Takvimu'l-Edille, sy. 389-390|

Butun bunlardan dolayı mukallid tembellikten dolayı başkasının yoluna körü körüne girdiği için tedaviye ihtiyacı vardır. Onunla tartışmak dahi gereksizdir. Esasen yetkinlik vasfı olan akletme ve tefekkürü terk eden kimse, adeta hayvanlaşmıştır.

|Debusi, Takvimu'l-Edille, sy. 390|

Allah azze ve celle şöyle buyuruyor:

Yeryüzünde insanların çoğunluğuna uyarsan seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Çünkü onlar sadece inandıkları şeye tabi oluyorlar.

|En'am, 6/116|

O halde hak, sayısal çoklukla tespit edilebilecek bir olgu değildir.

'Onlar, hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu 'Îsâ Mesîh'i, Allah'tan başka Rabler edindiler. Hâlbuki onlar, ancak bir olan ve kendisinden başka ilâh bulunma-yan Allah'a ibadet etmekle emir olunmuşlardı. Allah, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.'

|Tevbe, 9/31|

'Adi İbn Hatim şöyle demiştir;

“Boynumda altından yapılmış bir haç olduğu halde Rasûlullâh sallAllahu aleyhi ve sellem'e geldim. Şu ayeti okuduğunu işittim:

Ben: "Ey Allah'ın Rasulü, bunlar onlara ibadet etmiyorlardı." Dedim.

Rasûlullâh sallAllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: ‘Evet, ancak bunlar (Allah'ın haram ettiği bir şeyi) kendileri için helâl kılınca hemen helâl sayı verdiler, (Allah'ın helâl kıldığı bir şeyi de) kendilerine haram edince hemen haram sayı verdiler. İşte bu onlara ibadet etmeleridir.’”

|Tirmizî, (3095); Taberî, (10/114); Beyhakî, es-Sûnen (10/116); Beyhakî, el-Medhal, (1/209); Beyhakî, Şu‘abu'l-Îmân, (7/45); İbn Hazm, el-İhkâm, (6/290); Sehmî, Târîhu Curcân, (sy. 541); İbn Kesîr, Tefsir, (2/348); Şatıbî, el-İ'tisâm, (2/370)|

Bu Âyet-i Kerime de geçen "Rab Edinme"yi Rasûlullâh sallAllahu aleyhi ve sellem; "Onların "şahsi görüşleriyle helal dediklerini helal, haram dediklerini haram olarak bilmek" olarak açıklamıştır. Bu Âyet we Âyetin Tefsiri Niteliğindeki Hadis Beraber Mütelaa Edildiğinde Şu Ortaya Çıkmaktadır;

"Herhangi bir kimsenin, "şu helaldir", "şu haramdır" deyip de Kitâb ve Sünnet'ten delil getirmediği yerde, o görüşünü körü körüne alıp kabul etmek onu "Rab Edinmek" Anlamına Gelmektedir!.

İbn Hazm, bu ayetten hareketle şunu söyler: "Peygamber, Allah ve Peygamberleri haricinde hüküm koyanlara olduğu gibi uymayı "onlara kulluk" olarak adlandırdı. Bu bağlamda, yanılabilir olan fetva makamını taklid eden, haramı helal, helalı haram olarak kabul etmiş olabilir. Bu durumdaki kimse ayette bahsedilen kimselerin durumuna düşmüş olmaktadır. Bu anlamda da mukallid, büyük bir sorumluluk altındadır.

|İbn Hazm, el-İhkam, 2/848|

Allah'ın mucizeyle desteklemediği, hakkında ayet indirmediği ve hatadan masum kılmadığı insanları taklid etmek ve bu konuda ısrarcı olmak dalalettir. Taklid edilen kim olursa olsun sonuç değişmeyecektir.

İmam Muzeni şöyle der; "Bu kitabı İmam Şafii'nin ilminden süzdüm. Böylece onun ilmini isteyenlerin istifadesine verdim. Bununla beraber, İmam Şafii gerek kendisinin gerekse baska fakihlerin taklid edilmelerini yasaklamıştır ki; herkes kendi dinini kendisi düşünsün ve ihtiyatlı yaşamayı öğrensin.

|Muzeni, Muhtasar, sy. 7|

İbn Hazm şöyle der: “Allah, sizi -mükellef olma sebebiniz olan- akıldan mı men etti?” Halbuki Allah şöyle buyurur: “Onlar Kur’an’ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri mi kilitli?”

|Muhammed, 47/24| “Ey iman edenler! Siz kendinize bakın.”

|Maide, 5/105| “Herkesin kazanacağı yalnızca kendisine aittir.”

|En’am, 6/164| “Allah her şahsı ancak gücünün yettiği ölçüde mükellef kılar.” |Bakara, 2/286|

Eğer gücünüz yetmese idi Allah sizi Kur’an’ın ayetlerini anlamak ve onları düşünmekle sorumlu tutar mıydı? Eğer idrakiniz Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem'i anlamaya yeterli olmasaydı; ne O'na anlatmayı emrederdi ne de size itaati emrederdi. Ayrıca, nasıl oluyor da Allah'ın kelamını anlamada yetersiz kalan aklınız, Ebu Hanife'nin, Şafii'nin ve Malik'in sözlerini anlayabiliyor. Dinde akı yetmediği için taklid ile memur olan ümmet taklid için hangi müftüyü hangi sebepten tercih edecek ve bu konuda akıl yürütmeden bunu nasıl yapacaktır.”

|İbn Hazm, el-İhkam, 2/823, 848|

“Avamın taklidine cevaz verenlere ayrıca şu soruyu sormak gerekir: Avam kimi taklid etmelidir? “Memleketin en bilgili alimini” derlerse, şöyle deriz: Eğer ülkede iki farklı görüşe sahip alim varsa -ki çoğu zaman bu böyledir- ne yaparız? Onlardan dilediğimizin görüşünü mü alırız? Şüphesiz bu yeni bir din edinme gibi olur. Birinin helal dediği bir meseleye diğerinin haram demesi, iki ayrı din anlayışının varlığı değil midir? Endülüstekilerin Malik’i, Yemenlilerin Şafii’yi, Horasanlıların Ebu Hanife’yi taklid ettiklerini dikkate alırsak, -söz konusu imamların farklı anlayışlarından hareketle- her memleketin ayrı dini olmuş olur. Bu, dinde tutarsızlık anlamına gelir. Halbuki bu Allah’ın muradına aykırıdır. O bunu şöyle ifade etmiştir: “Hala Kur’an hakkında gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer o, Allah’tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda tutarsızlıklar olurdu.”

[Nisa, 4/82]

İbn Hazm şöyle der: “Sizin taklid ettiğiniz imamla başkalarının taklid ettiği imam arasındaki fark nedir?”

[İbn Hazm, el-Muhalla, 1/18, 65]

Ya da “sizinle taklid ettiğiniz kimse arasındaki fark nedir?”

|İbn Hazm, el-İhkam, 2/838|

Eğer, aradaki farkın bilgi ve fazilet olduğu söylerseniz; her iki konuda da Peygamber sallAllahu aleyhi ve sellem'den daha üstün olan kimse yoktur, deriz. Öte yandan, imanda ve amelde, kimin daha faziletli olduğuna dair bir kestirmede bulunmak mümkün değilken, mukallid, taklid ettiği kimsenin en faziletli kimse olduğunu nereden bilecektir? Ayrıca, Kur'an'ın nüzulüne ve Peygamber sallAllahu aleyhi ve sellem'in hükümlerine bizzat şahit olmuş olan Ebu Bekir, 'Aişe, 'Ali, 'Umer, Mu'az ve İbn Mes'ud'un; Süfyan Sevri, Evzai, Malik, Ebu Hanife, Ebu Yusuf, Şafii, vd. sahabeden daha alim ve daha faziletli olduğu her mümin tarafından tereddütsüz bilinen bir husustur. Öyleyse onlar varken neden mezhep imamlarını taklid ettin? “Onlardan sonra bunlar geldiği için”, derse, “bunlardan sonrakileri niçin taklid etmiyorsun? Eğer “onlardan sonra olma” bir faziletse taklid ettiklerinden sonra gelenlerin de faziletli olması gerekir. Onları neden taklid etmiyorsun?”

|İbn Hazm, el-İhkam, 2/839|

Allah Teala şöyle buyurur;

“Ey Rabbimiz! Biz reislerimize ve büyüklerimize uyduk da onlar bizi yolda saptırdılar, derler.”

|Ahzab, 33/67|

Taklid, kendi başına kötü bir tutum olduğu için, Müslüman, Hıristiyan ve Yahudiler için farklılık arz etmez. Her ne kadar onların inancı batıl, Müslümanlarıinki hak da olsa, delile dayanmayan ve Allah ve Peygamber’in haricinde başka birisini taklid eden kimse aynı konumdadır.

“Onlara: Allah'ın indirdiğine uyun, denildiği zaman onlar, "Hayır! Biz atalarımızın yolundan gideriz" dediler. Ya ataları bir şey anlamamıs, doğruyu da bulamamıs idiyseleler.” |Bakara, 2/270|

Bu anlamda diğer ayetler için, Bkz. Maide, 5/104; Araf, 7/28, 170, 173; Yunus, 10/78; Enbiya, 21/53; Lokman, 31/21; Zuhruf, 43/22-23; Şuara, 26/74

Bu ayetler her ne kadar kâfirler/müşrikler hakkında inmiş olsa da bunlarla Allah'ın indirdiğinden uzaklaşıp geçmişlerin/ataların sözlerini tercih eden kimseyi kınamak kastedilmiştir.

Bazı kimseler bu tür ayetleri söylediğimiz zaman şöyle diyorlar: "Bu ayetler kâfirler hakkında inmiş ayetlerdir. Siz nasıl bunları Müslümanlara delil getirirsiniz."

Biz de buna cevap olarak deriz ki; burada kınanan bir konu vardır. Yani daha önceki kavimler Allah'ın indirdiğinden başka bir şeye uyunca kötü oluyorlar da bu ümmet Allah'ın indirdiğinden başka bir şeye uyunca hak mı oluyor? Kaldı ki Rasûlullâh sallAllahu aleyhi ve sellem, Tevbe Suresi 31. Âyetini ashabından 'Adî İbn Hatim radiyAllahu anh'a okuyarak sakındırmıştır.

Ayetin lafzı, nüzul sebebinden daha geniş kapsamlıdır. Ve usul ilmine göre ayetin nüzul sebebinin hususiliği değil, lafzın genel oluşu muteberdir. Kim Allah'ın kendisine Şariat kıldığı şeyden uzaklaşır ve atalarının üzerinde bulunduğu şeyi bu şeriata tercih ederse bu ayetlerin genel manasının hükmü altına girer.

İbn Teymiyye şöyle der: "Çoğu sadece kendi imamının ekolunu bilir. O, en iyi ihtimalle kendisine miras kalan bilgiye sahiptir. Dolayısıyla nass ve icma tarafından açıkça kesinleştirilmiş olan meselelerle, o ekolün kendine has özellikleri ve içtihad usulleri arasında ayırım yapmaz. Boyle bir

alim, sadece eski kitapları (anlamaksızın) taşıyan bir merkep gibidir.

|el-İstikame, 1/50|

Nitekim Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır:

“Bilmediğin bir şeyin ardına düşme.!”

|İsra, 17/36|

Öyleyse taklid bilgiye dayalı bir tutum ya da bilgi olarak kabul edilebilecek bir şey değildir. Buna karşın vahye tabi olmak, ilahi bilgiye talip olmak ve onun ardından gitmektir.

“De ki, Rabbim açık ya da gizli tüm kötülükleri, yasaklanmış şeyleri ve haksızca saldırıları; hakkında hiçbir delil indirmediği bir şeyi Allah’a ortak koşmayı ve O’nun hakkında bilmediğiniz şeyler söylemenizi kesinlikle haram kılmıştır.

|A’raf, 7/33|

O halde, bir adamı, düşünceyi, mezhebi vs. otoriteyi taklid etmek, sahih olmayan yoldan edinilen bilgiye güvenmek demektir ki, bu da zikredilen ayetlere muhalefettir.

İbn Kayyım Taklitçiler hakkında şöyle der: “Siz yarın Allah’ın huzurunda kulların cinayetleri, nikahları, malları ve cezalarıyla ilgili mesellerde taklide dayanarak verdiğiniz hükümlerden ve Allah’ın dininde bu helaldir, bu haramdır diye verdiğiniz fetvalardan dolayı sorguya çekileceğinizi biliyorsunuz. Allah “bu fetvaları neye göre verdiniz” diye sorarsa, nasıl cevap vereceksiniz? Kiminiz, “İmam Muhammed, “Kitabu’l-Asl” adlı eserinde İmam Ebu Hanife ve İmam Ebu Yusuf’un görüşlerini rivayet etmiştir. Biz de o kitaptaki görüşlere göre fetva verdik” diyecek, kiminiz de peşinden gittiği diğer imamların eserlerini zikredecek. Böylece Allah ve Resulü’nden tabaka tabaka aşağı indiğinizi itiraf edeceksiniz. Ne var ki dinin kaynakları bellidir. Allah’ın huzurunda bunlardan başkası delil olarak kabul edilmeyecektir.

|İbn Kayyım, İ’lamu’l-Muvakkiin, sy. 188|

Taklidden men eden biz değiliz. Allah’ın mukallidleri zemmetmesi, Kitap ve Sünnet’in hakim kılınmasını emretmesi, hükmün yalnız kendisine ait olduğunu haber vermesi, dinde Allah ve Resulü’nden başkasına ittibayı yasaklaması, Kitab’a sımsıkı sarılmayı emretmesi, başka bir varlığın helal ve haram

kılacak şekilde Rabb edinilmesini yasaklaması, Resulü'ne gönderdiklerini tanımayanları hayvandan aşağı bir dereceye indirmesi, anlaşmazlık çıkınca yalnız elçisini hakem kılıp, onun verdiği hükme, gönül hoşluğu ile kabullenmedikçe mümin olamayacağımıza yemin etmesi ve hükmüne mutlak bağlılık istemesi, Kitab ve Sünnet'e davet edilen kimsenin ne sebeple olursa olsun bu davetten yüz çevirmesi durumunda bir musibete düşeceğini bildirmesi ve Resulü'nün lisanıyla bir hüküm verilince, buna herkesin uymasının zorunlu olduğunu beyan etmesi Allah'ın taklidi men ettiğine delalet etmektedir.

Her biriniz kendi mazeretinizi savunursunuz. O halde sizin taklid ettiğiniz kişiyi diğer kimselerin taklid ettiği kimselerden buna daha layık yapan şey nedir? Hangi ayet ve hadistir? Ümmet, bu taklid ve taassuptan dolayı şu ayete muhatap olmadı mı?

“... İşlerini aralarında parça parça edip cesitli kitaplara ayrıldılar. Her grup, kendi yanında bulunanla mutlu olmaktadır.”

Herkes taklid ettiğine davet ediyor ve kendisi gibi olmayanları ötekileştiriyor. Ümmetin arasını açan ve gruplaşmaların ortaya çıkmasına sebep olan, işte bu taklid ruhu ve asabiyetidir.

Hamd, Allah'adır..

Faidenin Tamamlanması İçin 4 Müçtehit İmamın Taklidi Reddeden, Kitab ve Sünnet'e Uymayı we Kitab we Sünnet'in Emir we Yasaklarına Boyun Eğip Teslim Olmayı İfade Eden Açık we Net, Hiç Bir Şüpheyeye Mahal Vermeyen Sözlerini Nakledeceğim..

Ey Mezheb Taassubçuları! İmamının Sözlerine Kulak Ver;

1- İmam Ebu Hanife -rahimehullah-

“Hadis sahih olduğunda, o benim mezhebimdir.”

|Sâlih el-Fullânî, İkâz'ul-Himem, (sy. 62)|

“Nereden aldığımızı bilmedikçe hiç kimseye bizim görüşümüzle amel etmesi helâl değildir.”

|İbn Kayyım, İ'lâmu'l-Muvakkiîn, (2/309)|

“Delilimi bilmeyen kimsenin görüşlerimle fetva vermesi haramdır.”

|Şa'rânî, el-Mîzân, (1/55)|

“Çünkü biz insanız. Bugün bir söz söyler, yarın ondan vazgeçebiliriz”

|Abbas ed-Dûrî, et-Târîh, (6/77/1)|

“Aman ey Yakub (Ebû Yusuf)! Benden duyduğun her şeyi yazma. Çünkü ben bugün bir görüş dile getirir, yarın onu terk edebilirim. Yarın bir görüş dile getirir, öbür gün ise onu terk edebilirim.”

|Şa'rânî, el-Mîzân, (1/62)|

“Allah'ın Kitabı'na ve Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in hadislerine ters bir görüş bildirirsem, o görüşümü almayın.”

|el-Fullânî, el-Îkâz, sy. 50|

2- Malik İbn Enes -rahimehullah-

“Ben bir insanım; doğruya ulaştığım da olur, yanıldığım da olur. Benim görüşlerime bakın; onlardan Kitab ve Sünnet’e uyanları alın, onlara uymayanları bırakın.”

|İbn Abdilberr, el-Câmi, (2/32)|

“Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem’den başka herkesin sözü alınır da, terk edilir de. Ancak Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem bunun dışındadır.”

|İbn Abdilhâdî, İrşâdu’s-Sâlik (1/227)|

İbn Vehb şöyle demiştir: İmam Malik’e, abdest alırken ayak parmaklarının aralarını yıkama meselesi sorulduğunda şu cevabı verdiğini duydum: “Bu, insanlar için, yapmaları zorunlu

olan bir şey değildir.” İnsanlar çevresinden dağılıncaya kadar bekledim. Sonra ona: “Bu konuda bizde bir sünnet var.” dedim. “Nedir o?” dedi. Dedim ki: “Leys İbn Sa’d, İbn Lehia ve ‘Amr İbn Haris’in bize haber verdiği göre; Yezid İbn Amr el-Meâfirî, Ebû Abdurrahman el-Hubulî’den el-Mustevrid İbn Şeddad’ın şu sözünü nakletmiştir: “Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem’i serçe parmağıyla ayak parmaklarının arasını ovalarken gördüm.” İbn Vehb şöyle dedi: [Malik dedi ki] “Bu hasen bir hadistir, ilk defa şimdi duyuyorum.” Artık kendisine bu mesele sorulduğunda, insanlara parmak aralarını ovalamayı emrettiğini duydum.

|Beyḥakî, es-Sunen, (1/81)|

3- İmam Şafiî -rahimehullah-

“Her insana Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem’in istisnasız tüm Sünnet’i ulaşmamıştır. Dile getirdiğim görüşlerde ve belirlediğim prensiplerde, Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem’in Sünnet’ine aykırı bir durum varsa, bu durumda Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem’in hadisi, benim görüşümdür.”

|İbn Asâkir, Târîhu Dımaşk, (15/1/3)|

“Müslümanlar şu konuda ittifak etmişlerdir: Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem'in Sünnet'i açıkça belli olduktan sonra onu başka birinin sözü için terk etmesi helâl değildir.”

|İbn Kayyım, İ'lâmu'l-Muvakkiîn, (2/361)|

“Kitabımda Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem'in Sünnet'ine ters bir şey bulursanız, Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem'in Sünnet'iyle amel edin; benim görüşümü bırakın.”

|el-Herevî, Zemmu'l-Kelâm, (3/47/1)|

Bir başka rivayette: “Ona uyun; başkasının sözüne itibar etmeyin.”

|Ebû Nuaym, el-Hilye, (9/107)|

“Hadis sahih olduğunda, o benim mezhebimdir.”

|Şa'rânî, el-Mizân, (1/57)|

“Siz hadisleri ve ricali benden daha iyi bilirsiniz. Sahih hadis olduğunda onu bana bildirin. Kûfeli, Basralı veya Şamlı, hangi diyardan olursa olsun, sahih olduğunda ona gideyim.”

|İbn Ebû Hâtim, Âdâbu's-Şâfiî, (sy. 94-95)|

“Hadis âlimleri tarafından benim görüşlerime aykırı olarak sahih hadis rivayet edilecek olursa, ben hadise muhalif o görüşlerimden sağlığımda da, öldükten sonra da vaz geçtim.”

|Ebû Nuaym, el-Hilye, (9/107)|

“Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem'den sabit olan sahih bir hadise rağmen benim ona ters bir söz söylediğimi görürseniz bilin ki, aklım gitmiştir.”

|İbn Ebû Hâtim, “Âdâbu's-Şâfiî, (sy. 93)|

“Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem'in hadisine muhalif

olan bütün söz ve görüşlerimde, Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem'in hadisi uyulmaya daha layıktır; beni taklit etme-yin."

|İbn Asâkir, Tarihu Dımâşk, (15/9/2)|

"Benden duymamış olsanız dahi Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem'den rivayet edilen her hadis benim görüşümdür."

|İbn Ebû Hâtim, "Âdâbu's-Şâfiî, (sy. 93-94)|

4- Ahmed b. Hanbel

"Beni taklit etme. Malik'i de, Şafiî'yi de, Evzaî'yi ve Sevrî'yi de taklit etme. Onlar bilgiyi nereden aldılarsa, sen de oradan al."

|el-Fullânî, el-İkâz, (sy. 113)|

Bir başka rivâyette şöyle demiştir:

“Dininde bunlardan hiç kimseyi taklit etme. Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem’den ve ashabından ne gelmişse, onu al ve onunla amel et. Onlardan sonraki nesil olan tâbiûndan gelenlere gelince, kişi onların görüşleriyle amel edip etmemekte serbesttir.”

Bir keresinde de şöyle demiştir:

“İttibâ, kişinin, Peygamber sallAllahu aleyhi we sellem’den ve ashabından gelene tâbi olmasıdır. Tabiûndan sonra kişi, dilediğine tâbi olmakta serbesttir.”

|Ebû Davud, “Mesâilu’l-İmâm Ahmed” (sy. 276-277)|

“Evzaî’nin görüşü, Malik’in görüşü, Ebû Hanife’nin görüşü.. Bunların tümü birer görüşten ibarettir ve bana göre hepsi eşittir. Delil sadece eserlerdedir.”

| İbn Abdilberr, el-Câmi, (2/149)|

“Kim Allah Rasûlü sallAllahu aleyhi we sellem'in hadisini kabul etmezse, o helâkın eşiğindedir.”

|İbnu'l-Cevzî, el-Menâkıb (sy. 192)|

Hamd Allah'adır..

Ömer İbnu'l Hattab

19 saat önce

Ömer İbnu'l Hattab

VELA VE BERA

Yüce Allah kafir ve müşriklere karşı düşmanlık beslemeyi vacip, onlarla dostluk kurmayı ise haram kılmış ve bu konuda oldukça sert hükümler koymuştur. Öyle ki, yüce Allah'ın kitabında, tevhid'den sonra hakkında en çok hüküm ve açıklama bulunan konu budur.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Onlara: 'Yeryüzünde fesat çıkarmayın!' denildiği zaman: 'Biz ancak ıslah edicileriz' derler."

(Bakara: 2/11)

İbni Cerir diyor ki:

"Münafıklar; günahları sebebiyle yeryüzünde fesad çıkaranlar, kendilerine yasaklanan şeyleri yapıp farzları yerine getirmeyenler, Allah'ın (c.c.) dininde şüpheye düşenlerdir. Oysa ki Allah (c.c.), kesinlikle dininin tasdikini istemektedir. Bir de, bunlar müminleri yalanlar, onları kendilerinde bulunmayan şeylerle damgalar ve töhmet altında bırakmaya çalışırlar. Bu müfsidler, Allah'ı (c.c.), Rasulü'nü (s.a.v.) ve kitaplarını yalanlayanlara yardımda bulunur, fırsat buldukları anda Allah'ın (c.c.) velileri aleyhinde harekete geçerler."

İbni Kesir de der ki:

"Bu söylenenler güzeldir. Çünkü yeryüzünde fesat, müminlerin kafirleri veli edinmeleriyle ortaya çıkar. Nitekim, Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Kafirler birbirlerinin velileridirler. Siz bunu (birbirinize gerekli yardımı) yapmazsanız, yeryüzünde fitne ve büyük bir kargaşa olur."

(Enfal: 8/73)

Müslümanların, kafirlerle dostluk bağlarını kesinlikle koparmaları gerekir. Çünkü, Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmeyin ..."

(Nisa: 4/144)

"...Biz ancak ıslah edicileriz..." (Bakara: 2/11) kavline gelince, bu şu manaya gelir "Biz, mümin olsun, kafir olsun iki

fırkayı da idare etmek, hem bunlarla hem de ötekilerle barış içerisinde olmak istiyoruz." Oysa Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Asıl fesat çıkaranlar onlardır..." (Bakara: 2/12)

Burada denilmek istenen şudur; "Dikkat edin! Bunlar kendilerinin itimat edilir kimseler olduklarını iddia ediyor, ıslah edici ve arabulucu olduklarını ileri sürüyorlar. Oysa, onların yaptıkları şey fesadın ta kendisidir. Ancak onlar, cehaletlerinden ve bilgisizliklerinden dolayı bunun fesat olduğunu bilmezler, buna akıl da erdirmezler. Çünkü onlar şuursuzdurlar."

Allah'a (c.c.) yemin olsun ki, İbni Kesir'in anlattıklarını biz şimdi de işitiyoruz. Mesela; bazı kimseler kendilerine "Sizi fesat ve şer ehliyle beraber oturmaya sevk eden şey nedir?" diye sorulunca şöyle diyorlar: "Biz onlarla aramızı düzelterek dünyalık elde etmek istiyoruz. Onlarla ilişkilerimizi kesmiyoruz ki, ileride yanlarında bizim de bir yerimiz olsun; bizi dışlamasınlar." diyorlar.

Çünkü bunlar, Allah'ın (c.c.) batıl ehlini dünyadayken cezalandırmaması gibi şeyler yüzünden Allah (c.c.) hakkında kötü zanna kapılıyor, kafirleri dost edinmemeleri, onların kendilerinden hoşnut kalmamaları halinde başlarına bir bela gelmesinden endişe ediyorlar. Nitekim bunu:

"... Başımıza bir felaket gelmesinden korkuyoruz..." (Maide: 5/52) diyerek hal dilleriyle ifade ediyorlar.

"Asıl fesat çıkaranlar onlardır; fakat farkına varmazlar." (Bakara: 2/12) "Münafıklara da haber ver ki, kendileri için çok acı bir azap vardır. Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinen o münafıklar, onların yanında kuvvet ve şeref mi arıyorlar? Oysa kuvvet ve şeref hepsi Allah'ındır.

Allah size kitapta 'Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman (onlar

konuyu değiştirip) başka bir söze geçmedikçe onlarla birlikte oturmayın. Aksi halde, siz de onlar gibi olursunuz' diye indirdi. Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kafirlerin hepsini Cehennemde bir araya getirecektir.

(Münafıklar) Sizi gözetleyip dururlar; eğer Allah'tan size bir zafer nasip olursa: 'Biz sizinle beraber değil miydik?' derler. Eğer (bu zafer) kafirlere nasip olursa, onlara da: "Size yardım edip, müminlerden size (bir kötülük gelmesini) nlemedik mi?" derler. Allah, Kıyamet Günü aranızda hüküm verir. Allah, kafirlerin müminlere (galip gelmelerini sağlayacak) bir yola asla fırsat vermeyecektir. Münafıklar, Allah'a hile yapmaya kalkışırlar. Allah da onlara hile yapar. Onlar namaza kalktıklarında řenerek kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar, Allah'ı da çok az zikrederler. (Müminler ile kafirler arasında) Bocalayıp dururlar, ne (tam olarak) onlara ne de (tam olarak) bunlara katılırlar. Allah, kimi doğru yoldan saptırmışsa, artık onun için (hakka giden) bir yol bulamazsın. Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kafirleri dost edinmeyin. Yoksa onları dost edinerek, bunu kendi aleyhinize apaçık bir delil mi yapmak istiyorsunuz?"

(Nisa: 4/138144)

İbni Kesir diyor ki: "O münafıklar, müminleri bırakıp kafirleri dost ve veli edinirler. Yani gerçekte onlarla beraberdirler. Onlara dostluk gösterir, müminlerin sırlarını gizlice onlara götürürler. Bunlarla baş başa kaldıklarında "... Biz sizinle beraberiz; onlarla sadece alay ediyoruz." (Bakara: 2/14) derler.

Yani onların müminlerle berabermiş gibi gözükürken asıl amaçları müslümanlarla alay etmektir. Allah (c.c.) da, bunların başvurdukları yolların başlarına çarparak, kafirleri dost edindikleri için şöyle buyuruyor:

"... Münafıklar, onların yanında kuvvet ve şeref mi arıyorlar?..."

(Nisa: 4/139)

Allah (c.c.) daha sonra da her türlü izzetin; saygınlık, şeref, kuvvet ve kudretin kendisine ait olduğunu bildiriyor "Kim izzet isterse, izzetin tamamı Allah'ındır ..."

(Fatır: 35/10)

"... Oysa izzet Allah'a, Rasulü'ne ve müminlere aittir. Ama münafıklar bilmezler."

(Münafikun: 63/8)

Yani; izzeti yüce Allah'tan istemek gerekir ki, bu da O'nun mümin kulları arasında yer almak ve yalnız O'na kulluk etmekle kazanılır. Çünkü dünyada ve ahirette yardım ancak böyle kimseler içindir.

Kafirleri veli edinmek münafıkların özelliğidir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Müminler, müminleri bırakıp kafirleri veli (dost) edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allah'tan bir şey üzere değildir. Ancak onlardan (gelebilecek bir zarardan) sakınmanız

müstesna..." (Ali İmran: 3/28)

Her türlü eksiklik ve kusurdan münezzehtir olan Allah (c.c.), müminleri, kafirlerle dostluk kurmaktan menediyor ve sonra da "Kim bunu yaparsa" yani kafirleri veli edinirse, artık onun Allah (c.c.) ile bir işi kalmamıştır. O Allah'tan uzaktır, Allah da (c.c.) onu tanımaz, koruyup yardım etmez buyuruyor. Doğrusu bu, oldukça şiddetli ve ağır bir tehdittir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Onlardan bir çoklarının kafirleri dost edindiklerini görürsün. Nefislerinin kendilerine sunduğu şey ne kadar kötüdür. Allah onlara gazap etmiştir ve onlar, azap içinde daimidirler. Oysa ki Allah'a, nebiye ve ona indirilene iman etmiş olsalardı, kafirleri dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu fasıktırlar." (Maide: 5/8081)

Şeyhülislam İbni Teymiyye diyor ki: "Allah (c.c.), kendisine, Rasulü'ne ve ona indirilene imanı; kafirleri dost edinmemeye, onları veli tanımamaya bağlıyor. Onların veli edinilmesi durumunda ise, kişinin imandan çıkacağını haber veriyor. Zira, iman varlığı şartlarının varlığına bağlıdır. Şartlar yerine getirilmediğinde ise iman yoktur. Bir kimse kafirlere dostluk gösteriyorsa, kendisinde iman yok demektir. Eğer imanlı olsaydı kafirleri dost edinmezdi." Allah (c.c.), kafirleri dost edinenlerin gazaba uğratılacaklarını bildiriyor. Kafirleri veli tanımayı, mümin olmamanın göstergesi kabul ederek böyle kimselerin ebedi olarak azap içinde olacaklarını haber veriyor.

Halbuki Allah'a (c.c.), Kitabına ve Rasulü'ne (s.a.v.) iman

edenler, kafirleri dost edinmezler. Aksine onlara karşı düşmanlık beslerler. Tıpkı ileride açıklayacağımız, ibrahim (a,s.) ve onunla beraber olanların durumunu anlatan haberlerde olduğu gibi. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Yahudi ve hristiyanları kendinize dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. İçinizden her kim onları dost edinirse, o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalim kimseleri doğru yola iletmez. Kalplerinde hastalık bulunanların 'başımıza bir felaket gelmesinden korkuyoruz' diyerek onlara koştuklarını görürsün. Olur ki, Allah kendi katından bir zafer, yahut bir emir getirir de onlar içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olurlar."

(Maide: 5/5152)

Allah (c.c.) müminleri, Yahudi ve hristiyanları dost edinmekten menediyor. Kim bunları veli edinirse, o da onlardandır, yani Yahudi veya hristiyandır.

İbni Sirin'den şöyle rivayet edilmiştir: "Abdullah b. Utbe şöyle dedi:

'Biriniz farkında olmaksızın Yahudi ve hristiyan olmaktan sakınsın.' Biz onun Maide Suresinin 51. ayetini kastettiğini anladık." (İbn Ebu Hatim) Dolayısıyla müşrikleri veli edinen müşrik, kafirleri veli edinen de kafirdir. Zira ehli kitaptan olsun ya da olmasın

Yine Rabbimizin bildirdiğine göre, kalplerinde hastalık (şüphe) bulunanların bu konuda küfre düşmelerinin sebebi şöyle bir gerekçe ileri sürmeleridir:

"...Başımıza bir felaket gelmesinden korkuyoruz..."

(Maide: 5/52)

Münafıklara, neden kafirlerle dost oldukları sorulsa, şöyle cevap verirler: "Bizim endişe ve sıkıntımız şudur: Olur ki, gelecekte sizin düşman dediğiniz bu kimseler gücü ellerine geçirip üzerimizde egemen olabilir ve bu durumda mallarımıza el koyup, bizi ülkemizden sürebilirler. Bu bakımdan kendileriyle olan ilişkilerimizi kesmiyoruz."

İşte bu, Allah (c.c.) hakkında sui zanda bulunmaktır ki, Allah (c.c.) bunlarla ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

"Allah, hakkında kötü zanda bulunan münafık erkeklere ve münafık kadınlara, müşrik erkek ve müşrik kadınlara da azabetsin. (Onların müslümanlar için istedikleri) kötü olaylar, kendi başlarına gelsin. Allah onlara gazap etmiş, onları lanetlemiş ve onlara Cehennemi hazırlamıştır. Orası ne kötü bir yerdir." .

(Fetih: 48/6)

"...Fakat umulur ki, Allah kendi katından bir zafer, yahut bir emir getirir de, onlar da içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olurlar."

(Maide: 5/52)

Buradaki "Fakat umulur ki (mümkündür ki)"sözü "asa" fiilinin karşılığıdır. Bu, Allah (c.c.)'nun fiili hakkında kullanıldığında, "O işin mutlaka olacağı" anlamına gelir. Rabbimize ham dolsun ki, müminlere fethi nasibetti de, böylece münafıklarla, bozuk ve

kötü zan sahipleri içlerinde gizledikleri şeylerden dolayı pişmanlık duydular.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve kafirlerden dininizi alay konusu ve oyuncak edinenleri dost edinmeyin. Eğer gerçekten iman etmiş kimselerseniz, Allah'tan korkun."

(Maide: 5/57)

Bu ayette Allah (c.c.), mü'minleri, Yahudi ve hristiyanlar ile bunların dışında kalan diğer kafirleri dost edinmekten men ederek bunun imana aykırı bir davranış olduğunu . açıklıyor.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin. Kim onları veli edinirse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir. De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, hısım akrabanız, kazandığınız mallar, fesada uğramasından korktuğunuz ticaretiniz, hoşlandığınız evleriniz size Allah'tan, Rasulü'nden ve Allah yolunda cihat etmekten daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye' kadar bekleyin. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez."

(Tevbe: 9/2324)

Allah (c.c.) bu ayetlerde müminlere, dinleri ve inançları farklı olduğu takdirde, en yakınları olan babalarını ve kardeşlerini dahi dost edinmemelerini, bunları veli kabul etmemelerini,

bunlara idari görevler vermemelerini emrediyor. Kim, bu gerçeklere ve bu emre rağmen, inançsız ve bozuk akideli kafir babasını, kardeşini veya bir yakınıni veli edinip bunlara yetki verirse, zalimdir. Peki ya bizzat kendisinin, atalarının ve inancının düşmanı olan kimseleri dost edinir, veli tanır, kendi adına onları söz sahibi kılarsa durumu ne olur? Acaba bu kimse zalim olmaz mı? Elbette zalimdir ve Allah'a (c.c.) yeminle belirtmeliyim ki, bu kişi zalimlerin en zalimidir.

Bu yüce ayette; kafirleri dost edinmenin, onlara velayet yetkisi vermenin asla bir mazereti olamayacağı açıklanıyor. Hiç kimsenin babası, kardeşi, ülkesi, malı, hısım ve akrabası ya da eşleri adına korktuğunu bahane ederek kafirleri dost edinmesinin, asla mazeret olarak kabul edilmeyeceği gerçeği vurgulanıyor.

Burada şöyle bir soru akla gelebilir: "Tefsir alimlerinin bir çoğu bu ayetin cihat hakkında nazil olduğunu söylerken, siz buna nasıl bakıyorsunuz?"

Bu soruya iki şekilde cevap verebiliriz:

1- Bilindiği gibi cihat, her müslümana gücü ve imkanı nisbetinde farzdır. Söz konusu sekiz sınıf mazeret gösterilerek, cihat terk edilemez. Dolayısıyla, müşriklere karşı düşmanlığı terketmek ve onlarla ilgi ve bağlan koparmamak noktasında da bütün bunlar mazeret olarak ileri sürülemez. Nasıl ki bu sekiz sınıftan biri veya hepsi ileri sürülerek cihat terk edilemezse, bunlar ileri sürülerek müşriklere dostluk da gösterilemez, bunlar adına kafir ve müşriklerle işbirliği içine asla girilemez.

2- Ayetin kendisi de bizim anlattığımız noktaya delalet etmektedir. Çünkü ayette şöyle buyruluyor:

"... Size Allah'tan,

Rasulü'nden ve Allah yolunda cihattan daha sevgili ise ..."

(Tevbe: 9/24)

Allah (c.c.) ve Rasulü'nün (s.a.v.) sevgisi, kesinlikle müşriklere karşı düşmanlığı ve onlarla her türlü bağı kesmeyi, müşriklere karşı gereken tavrı sergilemeyi vacip kılar. Nitekim cihat sevgisi de böyle bir tercihin yapılmasını gerektirir. Başarı Allah'tandır.

Bu gerçekler insaf sahibi bir kimseye ulaştığında meseleyi açık bir şekilde anlayacaktır. Ancak taassubu sebebiyle Allah'ın (c.c.) basiretini körelttiği kimse, gerçekleri görmezlikten gelecektir. Nitekim Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Üzerlerine Rabbinin (azap) sözü hak olmuş bulunanlar, kendilerine her türlü ayet gelmiş olsa bile, o acı azabı görmedikçe yine de iman etmezler."

(Yunus: 10/9697)

"...İman ettikleri halde hicret etmeyenlere gelince, onlar hicret etmedikçe, sizin onlarla hiçbir dostluğunuz yoktur..."

(Enfal: 8/72)

"Kafirler de birbirlerinin velisidirler. Eğer siz bunu (birbirinize gerekli yardımı) yapmazsanız, yeryüzünde fitne ve büyük bir kargaşa olur."

(Enfal: 8/73) Allah (c.c.), kafirlerin birbirlerinin velileri olduklarını ve müslümanlardan uzak olduklarını bildiriyor. Eğer müslümanlar da bir araya gelip birbirleriyle dost olmazlarsa, büyük bir fitnenin ve kargaşanın ortaya çıkacağını haber veriyor.

Müslümanların kafirleri sevmesi ve veli edinmesi, dinde büyük bir fitneye sebep olur. Hatta bu fitne sadece dinde olmayıp, insanın kendisi ve malları için de söz konusudur. Çünkü vacip ve farzların terk edilmesi, bir çok haramların işlenir hale gelmesi, İslam şariatının dışına çıkılması gibi durumlar hem dinde hem de insanın kendisi ve malları üzerinde büyük bir fitne ve kargaşa nedenidir. Dolayısıyla, bozguncuların: "Müşriklerle dostluk, barış ve afiyet getirir." türünden sözlerinin hiçbir anlamı yoktur?

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Onlar, küfür işledikleri gibi, sizin de küfür işleyip kendileriyle bir olmanızı arzu etmektedirler. Allah yolundahicret etmedikçe onlardan herhangi bir dost edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse, bulduğunuz yerde onları tutun ve öldürün. Onlardan ne bir dost ne de bir yardımcı edinmeyin." (Nisa: 4/89) Yüce Allah, kafirlerin, müslümanların da tıpkı kendileri gibi kafir olmalarını istediklerini haber veriyor. Daha sonra da iman ehlini, hicretle sonuçlansa bile, müşriklerle kafirleri dost edinmekten menediyor. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

" Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olan kimseleri dost edinmeyin. Size gelen hakkı hakkı inkar etmişken onlara sevgi gösteriyorsunuz. Oysa ki onlar,

peygamberi ve sizi, Rabbiniz olan Allah'a iman ettiniz diye yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer Benim yolumda cihat etmek ve Benim hoşnutluğumu kazanmak için çıkmışsanız, onları dost edinmeyin. Ben, gizlediğinizi de açığa vurduğunuzu da bilirim. İçinizden her kim bunu yaparsa, hak yoldan sapmış olur. Eğer, onlar size üstün gelirlerse, size düşman olurlar. Ellerini ve dillerini kötülük etmek için size uzatırlar. Bir küfretseniz diye arzu duyarlar. Kıyamet Günü, ne akrabanız ne de evladınız size hiçbir fayda sağlamayacak, Allah onlarla sizin aranızı ayıracaktır. Allah, yaptıklarınızı hakkıyla görendir.

İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için uyulacak güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka ibadet ettiğiniz şeylerden uzağız. Sizi tekfir ettik. Siz, bir tek Allah'a iman etmedikçe, bizimle sizin aranızda ebedi olarak kin ve düşmanlık belirmiştir.' İbrahim'in, babasına söylediği 'senin için Allah'tan mutlaka mağfiret dileyeceğim; fakat Allah'tan sana gelecek bir şeyi savmaya gücüm yetmez' sözü müstesna. Rabbimiz! Sana tevekkül ettik, Sana yöneldik. Dönüş Sanadır. Rabbimiz! Bizi, inkar edenlerle deneme ve bizi bağışla. Şüphesiz daima galip ve hikmet sahibi olan Sensin. Gerçek olan şu ki, onlarda sizin için, Allah'ı ve Ahiret Gününü uman kimseler için uyulacak güzel bir örnek vardır. Kim yüz çevirirse, bilsin ki, Allah müstağnidir, hamd olunmaya layıktır. Allah'ın, sizinle, onlardan düşman olduğunuz kimseler arasına bir sevgi koyması mümkündür. Allah, buna kadirdir. Allah, çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir.

Allah sizi, din hususunda sizinle savaşmayan ve sizi

yurdunuzdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten ve onlara karşı adaletli davranmaktan menetmez.

Şüphesiz Allah, adil davrananları sever. Allah sizi ancak, din hususunda sizinle savaşı, sizi yurdunuzdan çıkaran ve çıkarılmanıza yardım eden kimselerle dost olmaktan meneder. Kim onlarla dost olursa, işte onlar zalimdirler.

Ey iman edenler! Mümin kadınlar size muhacir olarak geldikleri zaman, onları imtihan edin. Allah, onların imanlarını daha iyi bilir. Eğer onların mümin olduklarını anlarsanız, onları kafirlere geri döndürmeyin. Ne bu kadınlar o kafirlere helaldir ne de o kafirler bu kadınlara helal olur. Kafirlere, kadınlar için sarfettiklerini verin. O kadınlara mehirlerini verdiğiniz takdirde, onlarla evlenmeniz size bir günah yoktur. Kafir kadınları nikahınızda tutmayın. Onlar için sarfettiğiniz mehri isteyin; onlar da (kafir erkekler) sarfettikleri mehri istesinler. Bu, Allah'ın hükmüdür; aranızda O hükmeder. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir, hikmet sahibidir. Eşleriniz için sarfettiklerinizden bir şey (eğer onların dinden çıkmaları sebebiyle) kafirlere gider, siz de onlara galip gelerseniz, ganimetten eşleri giden erkeklere sarfettikleri kadarını verin. İman ettiğiniz Allah'a karşı gelmekten sakının.

Ey Peygamber! Mümin kadınlar, Allah'a hiçbir şeyi şirk koşturmak, hırsızlık yapmamak, zina işlememek, evlatlarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir yalan düzüp getirmemek ve iyilik hususunda karşı gelmemek üzere sana bey'at etmek için geldiklerinde, onların bey'atlarını kabul et ve onlar için Allah'tan mağfiret dile. Şüphedir ki, Allah çok

bağışlayıcı, çok merhamet edendir.

Ey iman edenler! Allah'ın, kendilerine gazabettiği bir kavmi dost edinmeyin. Zira onlar, mezar ehlinden ümitlerini kesen kafirler gibi, ahiretten ümitlerini kesmişlerdir."

(Mümtahine: 60/113)

Sahih hadis kaynaklarında da sabit

olduğu üzere bu sure, sahabeden Hatıb b. EbiBeltea hakkında nazil olmuştur. Bu sahabe, Mekke'nin fethedileceği yıl Rasulullah (s.a.v.) tarafından gizli olarak yürütülen savaş hazırlıklarını bir mektupla gizlice Kureyş'e bildirmek istemişti. İşte bu surede geçen ayetlerle bu gizli durum açığa çıkarıldı.

(Buharı Cihad: 141, Meğazi: 46, Tefsir Sure: 60, Müslim Fedailü'ssahabe: 161, Ebu Davud Cihad: 98, Tirmizi Tefsir Sure: 60, Ahmed: IH9)

Bunun üzerine; Rasulullah (s.a.v.), derhal Ali'yi (r.a.), mektubu üzerinde taşımakta olan kadını izleyip, yakalaması için görevlendirdi. Ali (r.a) beraberindeki arkadaşlarıyla birlikte kadını yolda yakaladı ve üzerindeki mektubu saç örgülerinin arasından çıkardı. Bunun üzerine bu sahabe hemen Rasulullah'a (s.a.v.) gelip özür diledi, imanında bir kuşkusunu bulunmadığını yemin ederek açıkladı. Ancak kendisi hicret ettikten sonra geride kalan ailesini orada himaye edebilecek bir yakınının olmadığını, bu mektubu yazmakla Kureyşliler tarafından ailesine sahip çıkılmasını amaçladığını belirtti. Ömer

(r.a.), bu zatın öldürülmesi için Rasulullah'tan (s.a.v.) izin istedi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

"Ne bilirsin! Belki de yüce Rabbimiz Bedir Ehlinin yapacaklarını bilmesi sebebiyle: 'Dilediğinizi yapın! Çünkü ben sizi bağışlamışımdır.' buyurmuştur "

Eğer bu kişi Bedir ehlinden olmamış olsaydı, yazdığı bu mektup sebebiyle kesinlikle öldürülürdü.

Bu ayetler gösteriyor ki: Kafirlerle karşı düşmanlık göstermek ve onlarla her türlü münasebeti kesmek vaciptir. Çünkü Allah (c .c.), kendisinin ve müminlerin düşmanlarının veli edinilmesini yasaklamıştır. Bu sure, onları düşman olarak tanıma bakımından gereken uyarıyı yapmaktadır.

Rabbimiz olan Allah'a (c.c.) yapılan bir düşmanlık, tüm müslümanlara yapılmış sayılır. Mesela: Kendini bir an olsun bir efendinin emrindeki bir köle olarak düşün. Efendin senin her türlü ihtiyacını karşılıyor, sana gelebilecek tüm zarar ve kötülükleri de engelliyor. Ancak bu efendinin halk arasında birtakım düşmanları var. Böyle bir durumda sen, efendine düşmanlık gösteren kimseleri dost edinir misin? Efendin bu noktada sana engel olmasa da, sen böyle bir işi doğru bulur musun? Fakat, efendin tüm iyilikleri yanında, düşmanlarına karşı seni uyarmış, onlarla dostluk kurmanı yasaklamış hem de bu konuda oldukça kesin ve şiddetli davranarak düşmanlarını dost edinmen halinde seni en ağır cezalara çarptıracağını, bu yüzden sana gazap edeceğini ve istediğin bir şeyden de uzak bırakacağını söylüyorsa ne yapman gerekir? Böyle bir durumda efendinin düşmanı şenin de düşmanın olmaz mı? Bütün bu

gerçeklere rağmen ona velayet yetkisi verip, onu dost edinirsen, zalim ve cahillerden olmaz mısın?

Daha sonra ayette şu ifade yer alıyor:

"Onlara sevgi gösteriyorsunuz."

Yani, onların tüm düşmanlıklarına rağmen siz onlara kucak açıyorsunuz. İşte bu, şüphecilerin şüphelerini iptal etmeye yeter. Allah (c.c.) müşriklere dostluk göstermeyi reddetmiş ve bunu istemediğini belirtmiştir. Buna rağmen insanlar, ellerindeki mallar ile batıl ehline yardımda bulunuyor, müslümanların açıklanmaması gereken sırlarını yazışmayla bildirmeye kalkışıyor, sonra da dilleriyle böyle bir şey yapmadıklarını (onlara karşı dostluk ve sevgi göstermediklerini) söylüyorlar. Bu sure, böyle bir mektup ya da yazışma üzerine inmedi mi? Allah (c.c.) sizi, "Onlara hala sevgi besliyorsunuz" diye azarlamadı mı? Bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortadadır. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Oysa ki onlar Rabbiniz olan Allah'a inandığınızdan dolayı, Rasulü ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar."

Dikkat edilecek olursa ayette, bu kimselerin hakkı inkar etmeleri, Allah'tan (c.c.) geleni kabul etmemeleri, sırf Allah'a iman ettikleri için Rasulü ve müslümanları ülkelerinden çıkarmaları düşmanlık sebebi olarak gösteriliyor. İşte bunlar, onları düşman olarak tanımak için yeterlidir.

Gizliyi de açığı da bilen Allah (c.c.), onlarla dostluk konusunda bizi uyarıyor. Bu oldukça ağır bir tehdittir. Zira O, şöyle buyuruyor:

"Sizden kim bunu yaparsa doğru yoldan sapmış olur." Yani kim Allah (c.c.) düşmanlarını veli edinir, onlara sevgi besler, gizliden gizliye müslümanların sırlarını onlara iletirse, sıratı müstakimden ayrılmış ve gidilmesi gereken yoldan sapmış olur. Yüce Rabbimiz devamla şöyle buyuruyor:

" Şayet onlar sizi ele geçirirlerse, size düşman kesilirler."

Eğer o kafirler müslümanlara egemen olacak olurlarsa, onlara çok acıklı bir azap tattırırlar.

"Size ellerini ve dillerini kötülükle uzatırlar." Size her türlü işkenceyi yapar hatta sizi öldürürler. Uzakta olmalarına rağmen onlarla dostluk kurup, yazışmalar yapsanız da, onların şerrinden kendinizi kurtaramazsınız. Çünkü, kafirlerin memnun kalabilmeleri, ancak dininizi bırakıp onların inancına dönmeniz halinde mümkündür. Bunun içindir ki, şöyle buyrulmuştur:

"Zaten inkar edivermenizi isterler." İsterler ki siz de onlar gibi küfre giresiniz. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Kendi dinlerine uymadıkça Yahudi ve hristiyanlar senden asla razı olmazlar ..."

(Bakara: 2/120)

"Kıyamet Günü yakınlarınız ve çocuklarınız size fayda vermezler..."

Ayet şu gerçeğe işaret ediyor: Müşriklerin yanında sizin yakınlarınız, hısım ve akrabanız, çocuklarınız bulunabilir.

Bu onlarla dostluk kurmanız, onları veli tanımanız için geçerli

bir sebep değildir. Dikkat edilirse, Hatıb b. Ebi Beltea da kafirlerin yanında çocuklarının ve yakınlarının olmasını mazeret olarak ileri sürmüştü. Ancak Allah (c.c.), onun bu mazeretini kabul etmedi. Çünkü müslümanlara farz olan, Allah (c.c.) ve Rasulü'nün (s.a.v.) sevgisini her şeyden üstün tutmaktır.

Bir kimse Allah (c.c.) ve Rasulü'nü (s.a.v.) çocuklarından, anababasından ve her şeyden daha çok sevmedikçe mümin olamaz. Çünkü: "Kıyamet Günü yakınlarınız ve çocuklarınız size fayda vermezler." ayeti; sizi Allah'ın azabından kurtarmazlar demektir. O halde, nasıl oluyor da bunları Allah'ın isteğine karşı mazeret olarak öne sürebiliyor, onlar için Allah (c.c.) düşmanlarını dost edinebiliyorsunuz? Halbuki Allah (c.c.) sizin sözlerinizi, amellerinizi ve niyetlerinizi bilip görmektedir.

Ayrıca, Allahu Teala'nın, müminlerin kimlerle dost olup, kimlerle dostluk kurmamaları gerektiği hususundaki emri, sadece Muhammed'in (s.a.v.) ümmetine has bir emir değildir. Bu, Allah (c.c.) tarafından gönderilen bütün peygamberler ve ümmetler için ortak bir noktadır. Kafirlerle hiçbir dönemde asla velayet yetkisi tanınmamıştır. Çünkü Allah'ın (c.c.) emrettiği yol, sıratı müstakimdir ve bütün peygamberler de bu yol üzere bulunmuşlardır. Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"İbrahim ve onunla beraber olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tekfir ettik. Sadece Allah'a iman edinceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve kin belirmiştir..."

Bu ayeti kerimede geçen "Sizin için güzel bir örnek vardır."

sözü, tıpkı "Sonra da sana, İbrahim'in hanif dinine uy!..." diye vahyettik." (Nahl: 16/123) kavline benzer.

Yüce Allah bize İbrahim (a.s.) ve onunla beraber olanları, onların söyledikleri sözleri, kavimlerine karşı sergiledikleri tavırları güzel bir örnek olarak almamızı emrediyor. Çünkü onlar kavimlerine şöyle demişlerdi:

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız."

Bu ayette de açıkça belirtildiğı gibi, müslümanların birarada yaşadıkları kafirlere karşı kesin tavırlarını ortaya koymaları vaciptir. Müslümanların, kendileriyle aynı yerde bulunan kafirlere karşı açık tavır koymaları gerekiyorsa, kendilerinden uzakta bulunanlara karşı çok daha kesin bir tavır sergilemeleri ve bütün meselelerde açık ve net bir biçimde gereken tavır takınmaları gerekir.

"Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız." ayetinde müşriklerden uzak olmanın öne alınıp, Allah'tan (c.c.) başka ibadet edilen putlardan uzak olmanın daha sonra zikredilmesinde ince bir nokta vardır. Buna göre önce müşriklerden daha sonra da onların taptıkları putlardan uzaklaşmak gerekir. Zira müşrikleri reddetmek, putları reddetmekten daha önemlidir. Çünkü kişi putlardan uzak olduğu halde, onlara tapanlarla ilişkisini sürdürebilir. Fakat müşriklerden uzak durup, onlarla bağlarını keserse, elbette onların ibadet etmekte oldukları şeyle ve putlarıyla da tüm bağlarını koparmış olacaktır. Zira, müşriklerden uzaklaşmasının asıl sebebi budur. Bununla ilgili olarak Allah (c.c.) şöyle buyuruyor.

"Sizden de, Allah'ın dışında taptığınız şeylerden de uzaklaşıyor ve Rabbime yalvarıyorum. Umulur ki, Rabbime dua etmemle (sizin gibi) bedbaht olmam (istediklerimden mahrum bırakılmam)." (Meryem: 19/48) Dikkat edilirse bu ayette de, önce putlara tapanlardan ardından da onların putlarından uzaklaşıldığı bildirilmiştir. Yine şu ayetlerde de aynı gerçek vurgulanmaktadır:

"Nihayet onlardan ve Allah'tan başka taptıkları şeylerden uzaklaşıp bir tarafa çekildiği zaman ..."

(Meryem: 19/49)

"Madem ki siz, onlardan ve onların Allah'ın dışında tapmakta oldukları varlıklardan uzaklaştınız ..."

(Kehf: 18/16)

Bütün bu ayetlerde öncelikli olana dikkat etmek, bu ince noktayı asla gözardı etmemek gerekir. Çünkü bu, Allah'ın (c.c.) düşmanlarını iyi tanımak için önemlidir. Nice insanlar vardır ki, şirk işlemezler ama, müşriklere karşı düşmanlık göstermedikleri için asla müslüman olamazlar. Sebebi de, bütün peygamberlerin izledikleri yolu terk ederek, onların dinlerini gereğince uygulamamalarıdır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor

"...Sizi tekfir ettik. Sadece Allah'a iman etmenize kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir..."

Dikkat edilecek olursa ayette önce "düşmanlık" bunun

ardından "öfke" zikredilmiştir. Zira, birinci durum ikincisinden çok daha önemlidir. İnsan kimi zaman müşriklere öfke duyabilir; fakat onlara düşmanlık göstermez. Fakat kişinin müslüman olabilmesi için müşriklere karşı öfke duymanın yanında onlara açık bir şekilde düşmanlık da göstermesi gerekir. Böyle olmadığı takdirde üzerine düşeni yapmış olmaz.

Öfke ve kin kalple ilgilidir. Bunun alametleri dışa vurulmadıkça herhangi bir faydası olmaz. Kişi müşriklere düşmanlık edip onlarla bağlarını kesmedikçe onlara sadece öfke ve kin duymakla müslüman olamaz. Yani kin, nefret ve öfke düşmanlıkla birlikte olmalıdır ki, kafirlerle bağlar koparılsın. Müslümanlar buna rağmen onlarla bağlarını sürdürür ve dostluk gösterirlerse, bu onlarla aralarında herhangi bir buğz ve öfke olmadığını gösterir. Bu, üzerinde düşünülmesi gereken çok ciddi bir meseledir. Gereğince düşünüldüğü takdirde, bir çok gerçek ortaya çıkacaktır.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Allah, sizi ancak sizinle din uğrunda savaşan, sizi yurtlarınızdan çıkaran ve çıkarılmanız için yardım edenlerle dost olmaktan meneder. Kim onlarla dost olursa işte onlar zalimlerdir."

Yüce Allah burada İslama savaş açan müşriklerle bağları kesinlikle koparmayı, onlarla dostluğu kesmeyi emrediyor. Çünkü bu müşrikler, Allah (c.c.) ve din uğrunda savaşmaları sebebiyle müslümanlara savaş açarlar. Onları ülkelerinden çıkarır ve çıkarmak isteyenlere de yardımcı olurlar. Tüm bunlara rağmen, kim hala onları dost edinirse işte onlar

zalimlerin en zalimidirler.

Ayette zikredilen üç hasletin, hasr ifade eden "hum" zamiri ile bir arada kullanılması ve "Allah... yasaklar" ifadesindeki yasaklama emrinin Arapçada hasr ifade eden "innema" edalıyla bir arada zikredilmesi, sayılan özellikleri üzerinde bulunduran kafir ve müşriklere dostluk göstermeyi kesin bir şekilde haram kılmıştır. Zira bu imanla çelişmektedir.

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler!

Allah'ın gazabettiği bir topluluğu dost edinmeyin. Zira onlar kafirlerin kabirdekilerden ümit kestikleri gibi ahiretten ümit kesmişlerdir."

///Kafirlere Vela Göstermemek Ve Onları Tekfir Etmek ///

Kişinin müslüman olabilmesi için sadece sahte ilahları reddedip, bütün ibadetleri yalnız Allah-u Teâlâ'ya yapmış olması yeterli değildir. Aynı zamanda tağutlara itaat edenleri tekfir etmesi, onları müslüman olarak kabul etmemesi, tağutlara ve onların uşakları olan diğer müşriklere sevgi ve dostluk göstermemesi, onlardan uzak olması, onlarla beraber hareket etmemesi gerekir.

Allah-u Teâlâ aşağıdaki ayette bunu açıkça belirtiyor:

"İbrahim ve bareberinde olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani bir zaman onlar kavimlerine şöyle demişlerdi:

"Biz sizden ve Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi reddettik. Yalnız Allah'a iman etmenize kadar bizimle sizin aranızda ebedi bir düşmanlık ve kin ortaya çıkmıştır."
(Mümtahine: 4)

Allah-u Teâlâ ayette:

İbrahim ve beraberinde olanlarda bizim için uyulması gereken güzel bir tutum olduğunu bildiriyor. Ayette onların yalnız Allah-u Teâlâ'ya iman edip, Allah'tan başka ibadet edilen ilah ve tağutlardan ve tağutlara ibadet eden kimselerden de uzak oldukları, kavimlerini müslüman olarak kabul etmedikleri, onlara karşı kalplerinde hiçbir sevgi duymayıp onlara kin duydukları ve bunu da onlara karşı düşmanlık ederek hareketleriyle gösterdikleri belirtiliyor. İşte "Lâ ilâhe İllAllah'ın" gerçek manası budur.

Kişi bu kelimeyi bu şekilde kabul edip bu kelimeye uygun olarak yaşar ve bu kelimeyi bozacak hareketlerden kaçınırsa işte ancak o zaman müslüman olur.

Allah-u Teâlâ mü'minlerin sıfatlarını belirtirken şöyle buyuruyor:

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin babaları veya oğulları veya kardeşleri ya da akrabaları olsa bile Allah'a ve rasulüne karşı gelenlere sevgi beslediklerini göremezsin. İşte

Allah imanı bunların kalplerine yazmış ve katından bir nur ile onları desteklemiştir. Onları altlarından ırmaklar akan içinde temelli kalacakları cennetlere koyar. Allah onlardan razı olmuştur. Onlar da Allah'tan razı olmuştur. İşte bunlar Allah'tan yana olanlardır. İyi bilin ki saadete erişecek olanlar Allah'tan yana olanlardır." (Mücadele: 22)

Allah-u Teâlâ bu ayette en yakın akraba dahi olsa kafirleri seven, kafirleri destekleyen, geçerli bir mazeret olmaksızın onlarla haşır-neşir olan kişinin iman iddiasının geçersiz olduğunu bildiriyor.

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

"Mü'minlerden başkasını dost edinme. Allah'tan korkanlardan başkasına da yemeğini yedirme." (Tirmizi-Ahmed-Hakim, İbni Hibban sahih senetle (Ebu Davud Hadis No:4832) (Cem'ul-Fevaid: C.4. Adab bah. Salim b. Gaylan an'l-Velid b. Kays an Ebu Said asl-i senedi ile tahric ettiler.) (Tac: C.5 Sevgi bah.)

"Kişi kimi severse onunla beraber haşrolunur." (Buhari Edep bah.) (Müslim bir bah.) Ebu Davud-S. Tirmizi, Taberani sahih senedle (Tac: C.5 Dinin temeli Allah ve Rasulünü sevmekten ibarettir bah.)

"Din Allah için sevmek ve Allah için buğzetmekten ibarettir." (Ahmed-Hakim (Ebu bekir Abdullah b. Muhammed b. Ebu İeybe (vh.235), El-İman, 45) Tabarani bu hadisi ibn. Mesud'dan merfu olarak el-Kadir'inde zikretmiştir. Hasen bir hadistir.)

İbni Abbas radiyAllahu anh şöyle diyor:

"Sevdiğini Allah için seven, darıldığına Allah için darılan, dostuna Allah için dost olan, düşmanına Allah için düşman olan kimse; işte ancak bu tutumuydur ki Allah'ın sevgisine ve himayesine erişir. Kişi böyle yapmadıkça namazı ve orucu çok olsa bile imanın tadına varamaz. İnsanların dostlukları genellikle dünya ile ilgili konulara dayanır oldu. Bu da onlara bir şey kazandırmayacaktır." (İbni Cerir-Taberi)

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

"Kim müşriklerin topluluğuna girer ve aynı yerde yerleşirse o da onlar gibidir." (Ebu Davud Siyer bah.) (Tirmizi Siyer bah.) (Sahiha Camius-Sağir 6/279)

"Allah-u Teâlâ müşrik olan bir kişinin müslüman olduğu zaman şirk topluluğunu bırakıp da İslam topluluğuna geçmedikçe hiçbir amelini kabul etmez." (İbni Mace sahih senedle)

İmanı bozan kafirleri dost edinmekten maksat; İslam'a karşı olan, İslam'ı yok etmeye çalışan, tağutu destekleyen kişileri dost edinmektir. Bunlar en yakın akraba olsa bile mü'min, onlara dostluk göstermez. Fakat bunların dışındaki kişilere; onları İslam'a ısındırmak için iyi muamelede bulunmak İslam'ın yasaklamadığı bilakis tavsiye ettiği şeylerdir.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Allah, din uğrunda sizinle savaşmayan, sizi yurdundan çıkarmayan kimselere iyilik yapmanızı ve onlara karşı adil davranmanızı yasak kılmaz. Doğrusu Allah adil olanları sever." (Mümtahine/8)

Esmâ binti Ebu Bekir şöyle dedi:

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem zamanında müşrik olan annem ziyaret etmek için bana geldi. "Anneme iyi davranabilir miyim?" diye Rasulullah'a sordum.

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem:

"Evet" dedi. Bunun üzerine Mümtahine: 8 ayeti indi. (Buhari: (hibe) 29/2, 3. 142 (edeb) 8/1, 7,71) (Müslim Zekat bah.) (Ebu Davud 1668 Hilam b. Urvenin an ebihi an Esmâ asl-İ senedi ile tahriç ettiler.) Tac: C.5 S.10 İyilik ve Ahlak bah.) Cem'ul Fevaid: C.4 S.308 Sîb-i Rahime iyilik bah.)

Ömer b. Hattab radiyAllahu anh mescidin yanında çok güzel bir ipek elbise gördü.

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem'e şöyle dedi:

"Bu elbiseyi cuma günü ve heyetleri karşılamak üzere giymek için alsaydın."

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem Ömer'e şöyle dedi:

"Bu elbiseyi ancak kıyamet gününde hüsrana uğrayacak kişiler giyer."

Sonra Rasulullah'a bu elbiselerden ganimet olarak geldi. Rasulullah bir tanesini Ömer radiyAllahu anh'e verince Ömer radiyAllahu anh şöyle dedi:

"Daha önce bu elbiseyi giyenler hakkında iyi şeyler söylemediğin halde bana niçin veriyorsun?"

Rasulullah sallAllahu aleyhi ve sellem Ömer'e:

"Ben sana giymen için vermedim" buyurdu.

Ömer sonra bunu Mekke'de bulunan müşrik kardeşine hediye etti."(Cem'ul-Fevaid: C.3 S.114 Elbise ve zinet bah.) (Muvatta: Libas bah. C.18 S.917-8) (Buhari: Cuma bah. 7.1.214. ideyn I-II. 2 büyü III 16 hibe bah.) (Müslim Libas bah. No 6-9 S: 1688-40) (Ebu Davud: Hadis No: 4041-1) (Nesei: Zinet bah. 84-86-97 VIII 196-8) İbni Ömer an ömer senedi ile tahrir etti.)

Bir kimsenin nasıl müslüman olacağı hususu Kur'an ve sünnetten delilleriyle anlatılmış oldu. Bu anlatılanlar hususunda "ehli sünnet alimleri" arasında da hiçbir ihtilaf yoktur.

Artık bundan böyle inananlar bilerek inansınlar inkar edenler de bilerek inkar etsinler.

Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

"Mahvolan apaçık bir delilden ötürü mahvolsun, yaşayan da apaçık bir delilden ötürü yaşasın." (Enfal: 42)

Hidayete tabi olanlara selam olsun.